

frygtede skulde blive ilde behandlet? Var det Dommeren eller Retsskriveren eller Politibetjenten eller Vidnerne? Nej, det var den sigtede, og som et Værn for den sigtede ønskede man, at Offentligheden skulde kunne se, som det ærede Medlem sagde, at Love, som var vedtaget, ogsaa blev gennemført. Den Interesse, Offentligheden har paa dette Punkt, er at sikre, at de Garantier, som Loven byder den sigtede, ikke bliver tilsidesat. At sørge herfor er Offentlighedens Opgave. Men Offentligheden har ikke noget berettiget Krav paa at faa tilfredsstillet sin Sensationslyst, og Pressen har, som jeg tillod mig at fremhæve, vist en dyb Forstaaelse heraf. Dette — ja, hvad skal jeg kalde det — dette Organ, som er selve Offentlighedens Kikkert, hvorigennem Offentligheden ser disse Sager, har erkendt det, og denne Erkendelse maa antages at være dybtgaende.

Jeg tror, man gør klogt i at forstaa det, som nu en Gang er rigtigt, at man kun gavner Offentlighedsprincippet ved at bortskære nogle af dets uheldige Udløbere. Dette kan ske uden mindste Skade for Retsplejeloven, og at nære Ønske om, at det maa ske, behøver ikke paa nogen Maade at være Tegn paa, at man er mindre frisdindet. Der er Folk her i Salen, som sikkert fremfor nogen gør Krav paa at være frisdinede, der vil støtte mig i denne Betragtning, naar Tiden kommer.

Niels Petersen: Jeg kender ikke de Rygter, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har omtalt, og som gaar ud paa, at Pressen for sit Vedkommende under en Skandalesag eller en Svindlersag — jeg husker ikke rigtig, hvilket Udtryk det ærede Medlem benyttede sig af — skal have sikret sig mod Offentlighed. Det ærede Medlem synes altsaa ved denne Lejlighed at vise sig som en ivrig Tilhænger af Offentlighedsprincippet, idet han bringer disse Rygter frem. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dem af den gode Grund, at jeg ikke kender til dem og først har hørt om dem, da det ærede Medlem havde Ordet. — Maa jeg sige til den højtærede Justitsminister, at naar han talte om, at man skal have Klarhed i Forholdet, saa

man ved, om det er offentlige eller hemmelige Retsmøder, der finder Sted, saa forstaaer jeg ikke den højtærede Justitsminister. Det, der er Tale om, er en bestemt afgrænset Kreds i Retsplejelovens § 31, hvor det udtrykkelig nævnes, hvad det er for Personer, som kan overvære Retsmøder, der afholdes for lukkede Døre. Udtalelser som, at det ikke er godt at vide, hvad det er for Personer, der kan være til Stede i et saadant Tilfælde, og at der ikke blev nogen klar Grænse mellem offentligt og ikke offentligt Retsmøde, forekommer mig ærlig talt ganske uforstaaelige overfor de rene og klare Ord, Loven bruger. — Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, at man ingen Tillid havde til Offentlighedsprincippet's Styrke — jeg tror, han brugte det Udtryk —, naar man ikke vilde høre Tale om Begrænsning deri, vil jeg dertil sige, at begynder man først at klippe væk paa et Princip, tage fat paa Enkeltheder, den ene efter den anden, gad jeg nok vidst, hvad der overhovedet bliver tilbage. Hvis man er overbevist om et Princip's Rigtighed, saaledes som vi er overbevist om, at det var rigtigt, at vi gik fra Hemmelighedsprincippet til Offentlighedsprincippet, saa er man paa det rene med, at man vogter ikke det Princip ved at sige: Nu skærer vi et Stykke bort, og derefter skærer vi et andet Stykke bort, det er Udvækster, der fjernes, og naar blot de Udvækster fjernes, saa vil Princippet fremtræde i sin Renhed. Jeg er bange for, at Renheden til sidst faar den Karakter, at der slet ikke bliver noget tilbage af selve Princippet. — Jeg skal ikke komme ind paa den Diskussion, som er ført mellem det ærede Medlem Hr. Pürschel og den højtærede Justitsminister om Trekanten. Jeg kan i øvrigt slutte mig til de Betragtninger, som er gjort gældende af Ordføreren (Kirk), og jeg vil ligesom han anbefale at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sprø Amt) for de Udtalelser, han kom med. Jeg er fuldt ud enig med ham i, at der paa det nævnte Omraade trænges til Regler, ja, jeg vilde ønske, man kunde komme dertil, at Kommunerne i visse Tilfælde kunde